

Arrest

nr. 277 496 van 16 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Lombardenvest 34/2de verdiep
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 11 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 6 april 2022 neemt de gemachtigde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.10.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder de genaamde C.C.M.d.L.S. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht toegekend zien als ze financieel en/of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Naast het paspoort van betrokkene en de verwantschapsdocumenten werden ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 volgende documenten voorgelegd:

- Overmakingen van geld: Western Union: van referentiepersoon aan betrokkene: 30.01.2019 van 504,90 euro, 27.02.2019 van 504,90 euro, 29.03.2019 van 361,018 euro, 27.04.2019 van 604,90 euro, 28.05.2019 van 368,90 euro, 29.06.2019 van 504,90 euro, 31.07.2019 van 504,90 euro, 31.08.2019 van 504,90 euro, 28.09.2019 van 504,90 euro, 29.11.2021 van 504,90 euro, 27.12.2019 van 504,90 euro.*
- Attest van de Interne Belastingdienst dd 2/09/2021: betrokkene heeft geen eigendommen die zijn ingeschreven in het kadaster van onroerende goederen;*
- Verklaring opgemaakt door een notaris onder ede dd 18.12.2021: betrokkene heeft de laatste 3 jaar niet gewerkt (in Chili);*
- Attest "elektronische belastingmap" dd 18/12/2021: geen economische activiteiten, geen belastingaangiften op naam van betrokkene;*
- Bewijs dat betrokkene en de referentiepersoon tot op heden geen steun ontvingen van het OCMW te Antwerpen (dd 10.11.2021);*
- Bestaansmiddelen op naam van de referentiepersoon.*

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan haar komst naar België. Er blijkt evenmin uit dat hij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De buitengewone afhankelijkheid van deze volwassene persoon tegenover de referentiepersoon is onvoldoende aangetoond om te kunnen vaststellen dat de verblijfsvoorwaarden van art. 40ter, dat verwijst naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn voldaan.

De voorgelegde stukken, die werden overlegd om het onvermogen van betrokkene aan te tonen, kunnen niet worden weerhouden. De stukken van december 2021 werden afgegeven op het moment dat periode al enige tijd niet meer in zijn thuisland verbleef; uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 7.10.2021 in een Belgische gemeente werd ingeschreven, maar wellicht verblijft hij al langer in België, alleszins in de

Schengenzone: uit zijn paspoort blijkt dat hij op 30.01.2020 Spanje binnenreisde. Ofwel reisde betrokkene meteen door naar België en verblijft hij dus daadwerkelijk al langer dan sinds 07.10.2021 in België, ofwel verbleef hij ruim anderhalf jaar in Spanje (of een ander EU-land). In de laatste hypothese moest hij ook voor/in dit land van verblijf zijn onvermogen en afhankelijkheid van de referentiepersoon aantonen, quod non in casu. Alleszins is het niet onlogisch dat betrokkene geen onroerende goederen meer bezat in Chili in december 2021; het is niet onredelijk aan te nemen dat betrokkene, voor zover hij onroerend goed bezat in Chili, hij dit van de hand deed voor zijn komst naar Europa, meer specifiek België. Voorts wordt aan de hand van een paar documenten voorgehouden dat betrokkene de laatste 3 jaar niet gewerkt heeft in Chili. Een verklaring op eer heeft geen bewijswaarde, zeker wanneer ze niet gestaafd wordt door officiële stukken, die zijn afgegeven in een periode waarin betrokkene (nog) in zijn thuisland gevestigd was. Trouwens, het document dd. 18/12/2021 (de elektronische belastingmap ivm het bestaan van inkomsten) stelt trouwens expliciet dat de gegevens in het document enkel van toepassing zijn op de datum van de afgifte van het document, dus op het moment dat betrokkene in België verbleef. Er kan dus niet uitgesloten worden dat betrokkene voordien dus wél eigen inkomsten genereerde. Het onvermogen van betrokkene is dus niet afdoende aangetoond.

Weliswaar werden voor het jaar 2019 maandelijks aanzienlijke sommen door de referentiepersoon aan betrokkene gestort (maandelijks ongeveer 500 Euro), maar indien betrokkene werkelijk onvermogen was in zijn thuisland, dan was alvast een aanzienlijk gedeelte van de totale gestorte som nodig voor het bekostigen van de reis naar Europa, een vrij kostelijke aangelegenheid. Het is weinig aannemelijk dat betrokkene van de gestorte bedragen zijn reis naar Europa moest bekostigen én met het resterende bedrag in zijn levensonderhoud in Chili moest voorzien. Daarenboven rijst dan nog de vraag waarvan betrokkene voor 2019 leefde, dus sinds zijn achttiende tot zijn dertigste. Het heeft er de schijn van dat betrokkene zijn situatie inzake zijn economische activiteiten en het bezit van onroerend goed in Chili anders dan de werkelijkheid voorstelt. Het onvermogen is hoedanook niet afdoende aangetoond.

Het gegeven dat betrokkene sedert 7.10.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten (loonfiches, arbeidscontracten van de referentiepersoon, het bewijs van woonst, ziekteverzekering etc.) doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De afhankelijkheidsrelatie is dus allerminst van dien aard dat betrokkene er verblijfsrecht kan aan ontleen. De voorwaarden van art. 40ter, §1 eerste lid, 1° en art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Door verzoeker werd op 21.05.2013 verzoek tot machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van art. 40ter en 40bis van de wet van 15.12.1980.

(...)

Dat in artikel 40 ter van de wet enkel sprake is van volgende stukken en dat verzoeker bijgevolg volgende stukken diende voor te leggen:

- 1. Paspoort*
- 2. Getuigschrift van geboorte (bloedverwantschap)*
- 3. Verklaring geen OCMW steun*
- 4. Behoorlijke huisvesting van Belg die vervoegd wordt*
- 5. Voldoende bestaansmiddelen*
- 6. Bewijs ten laste zijn in het verleden*
- 7. Bewijs ziekteverzekering*

Verzoeker woont op het grondgebied van de stad A. (...).

Hij legde bewijs van bloedverwantschap en paspoort voor en er vond een positieve woonstcontrole plaats.

Hij legde een bewijs voor van afdoende huisvesting en legde bewijzen voor dat hij al geruime tijd onderhouden wordt door zijn moeder toen hij in Chili verbleef gelet op de talrijke stortingen die op regelmatige basis door zijn moeder aan hem werden gedaan als tijdens zijn verblijf in België.

Verzoeker woont in bij zijn moeder die hem tot op de dag van vandaag onderhoudt.

Dat verzoeker gratis in de woning van zijn moeder verblijft en door deze laatste onderhouden wordt zowel inzake woonst, nutsvoorzieningen als voeding en dagdagelijkse kosten.

Hij legde tevens bewijs van ziekteverzekering voor en bewijs geen steunverlening OCMW en legde tevens bewijs van zijn onvermogen voor en attest fiscale gegevens waaruit blijkt dat er gedurende drie jaar geen belastingaangiften voorhanden zijn, wat ook niet kon aangezien hij niet werkzaam was en het bewijs dat hij over geen onroerende goederen beschikt.

Er werd tevens overzicht gegeven van de inkomsten van zijn moeder, zowel voor het verleden als voor het heden.

Aangezien Chili geen klassiek attest van onvermogen kent.

Met het oog op het aantonen van zijn onvermogen werden door verzoeker volgende attesten voorgelegd:

- een verklaring onder ede door derden die bevestigen dat hij gedurende minstens drie jaar geen economische activiteit heeft uitgeoefend*
- een bewijs van kadaster waaruit blijkt dat hij over geen onroerende goederen beschikt*
- een verklaring van de belastingen waarop uitdrukkelijk vermeld staat dat er geen economische activiteiten waren gedurende de laatste drie jaren en geen belastingaangiften werden ingediend, wat ook niet kon aangezien verzoeker niet werkzaam was.*

Dat vooreerst de heer P.C. (...) laat opmerken dat ten onrechte de bestreden beslissing voorhoudt dat niet aangetoond wordt dat hij onvermogen is.

De bestreden beslissing ten onrechte vermeldt:

“Voorts wordt aan de hand van een paar documenten voorgehouden dat betrokkene de laatste drie jaar niet gewerkt heeft in Chili. Een verklaring op eer heeft geen bewijswaarde, zeker wanneer ze niet gestaafd wordt door officiële stukken die zijn afgegeven in de periode waarin de betrokkene (nog) in zijn thuisland gevestigd was.

Trouwens het document d.d. 18.12.2021, de elektronische belastingsmap in verband met het bestaan van inkomsten, stelt trouwens expliciet dat de gegevens in het document enkel van toepassing zijn op datum van afgifte van het document dus op het ogenblik dat betrokkene in België verbleef.

Er kan dus niet uitgesloten worden dat betrokkene dus voordien wel eigen inkomsten genereerde.”

*Waaruit de bestreden beslissing ten onrechte afleidt
“dat het onvermogen van betrokkene niet af doende aangetoond was.”*

Terwijl uit het voorgelegde attest uitdrukkelijk blijkt dat er geen belastingsaangiften de drie laatste jaren ingediend werden wat bevestigt dat verzoeker geen economische activiteit of een eigen inkomen verworven heeft gedurende drie jaren voorafgaand aan het afgeleverde attest en er dus geen inkomsten waren in de periode 2018-2019-2020 gezien voor het aanslagjaar 2021 evident nog geen aangifte kon gebeuren (die trouwens ook niet zal plaatsvinden aangezien verzoeker in België verblijft en daar onderhouden wordt door zijn moeder).

Dat de bestreden beslissing bijgevolg ten onrechte voorhoudt dat het afgeleverde attest enkel betrekking zou hebben op datum waarop het afgeleverd is terwijl uit het attest uitdrukkelijk blijkt dat minstens drie jaren geen belastingsaangiften werden ingediend.

“Er werden geen belastingsaangiften ingediend de laatste drie jaren aangezien er geen economische activiteiten waren.”

Dat het voorgelegde attest een officieel stuk is van de Chileense belastingdiensten.

De bestreden beslissing ten onrechte de bewijswaarde van het voorgelegde attest miskent waarin bevestigd wordt dat er minstens gedurende drie jaren voorafgaand aan de aanvraag, inkomsten 2018, 2019 en 2020 geen belastingsaangiften konden plaatsvinden wegens gebrek aan economische activiteit.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van zijn beslissing zijn oordeel moet steunen op de concrete gegevens in het dossier waaruit overduidelijk blijkt dat minstens drie jaren geen belastingsaangiften plaatsvonden omdat er geen economische activiteit plaatsvond. Dit gegeven niet alleen miskend wordt maar zelfs niet weerlegd wordt aangezien louter gesteld wordt dat het voorgelegde stuk enkel van toepassing is op datum van afgifte van het document, terwijl het desbetreffende document uitdrukkelijk melding maakt van belastingsaangiften drie jaren voorafgaand de datum vermeld op betrokken attest wat noodzakelijkerwijze dient te verwijzen naar de inkomensjaren 2018, 2019 en 2020.

De omstreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht nu het duidelijk voorgelegde stuk waaruit blijkt dat er geen economische activiteit was bevestigd door een verklaring op eer op basis van een verkeerde interpretatie en verkeerde lezing van de vermeldingen op dit stuk beschouwd wordt als een weergave van de toestand op 28.12.2021, terwijl betrokken stuk refereert naar minstens de periode 2018, 2019 en 2020 en aantoon dat er wel degelijk sprake is van een onvermogenheid in hoofde van verzoeker.

Met betrekking tot het al dan niet bezitten van onroerende goederen verzoeker een afdoende attest voorlegde: verzoeker heeft nooit enig onroerend goed in Chili gehad. Het attest bevestigt dat hij op datum aanvraag geen onroerende goederen bezit.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen door een gebrek in de motivering en miskent de bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde stukken nu deze niet op zorgvuldige wijze werden nagekeken en in acht genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat voor het overige de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat waar weliswaar erkend wordt dat aanzienlijke bedragen gestort zijn, dit niet voldoende zou zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien

daar waar het minimum loon van Chili minder is (400,00 €) dan de sommen overgemaakt door de moeder van verzoeker om in het onderhoud van verzoeker te voorzien.

De sommen met andere woorden volstonden om in het onderhoud van verzoeker te voldoen wat ook hier gebrekkig gemotiveerd is.

Verzoeker verzoekt dan ook om de nietigverklaring van de bestreden beslissing."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar de artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon, dat het concept ten laste veronderstelt dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, met andere woorden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en dat zij heden ook in België ten laste komt, dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht kunnen toegekend zien als ze financieel en/of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In de bestreden beslissing worden de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn opgesomd en beoordeeld en wordt geconcludeerd dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk onvermogen was in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan haar komst naar België, dat er evenmin uit blijkt dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, dat de buitengewone afhankelijkheid van deze volwassen persoon tegenover de referentiepersoon onvoldoende is aangetoond om te kunnen vaststellen dat de verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter, dat verwijst naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat het gegeven dat de verzoekende partij vanaf 7 oktober 2021 gedomicilieerd was op hetzelfde adres als de referentiepersoon geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat de verzoekende partij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op actieve wijze dient aangetoond te worden en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het herkomstland. De verwerende partij merkt verder nog op dat geen van de andere voorgelegde documenten (loonfiches, arbeidscontracten van de referentiepersoon, het bewijs van woonst, ziekteverzekering, etc.) afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen en concludeert vervolgens dat de afhankelijkheidsrelatie dus allerminst van dien aard is dat de verzoekende partij er verblijfsrecht aan kan ontleen, dat de voorwaarden van artikel 40ter, §1, eerste lid, 1° en artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat het recht op verblijf dan ook wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)*”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.6. *In casu* besloot de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt: “Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan haar komst naar België. Er blijkt evenmin uit dat hij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De buitengewone afhankelijkheid van deze volwassen persoon tegenover de referentiepersoon is onvoldoende aangetoond om te kunnen vaststellen dat de verblijfsvoorwaarden van art. 40ter, dat verwijst naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn voldaan.”

De Raad merkt op dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij afdoende dient aan te tonen, als persoon ouder dan 21 jaar, dat zij onvermogen was en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

3.7. Omtrent het motief dat niet blijkt dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, stelt de verzoekende partij dat zij bewijzen voorlegde dat zij *“al geruime tijd onderhouden wordt door (...) (haar) moeder toen (...) (zij) in Chili verbleef gelet op de talrijke stortingen die op regelmatige basis door (...) (haar) moeder aan (...) (haar) werden gedaan als tijdens (...) (haar) verblijf in België”*, dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat waar weliswaar erkend wordt dat aanzienlijke bedragen gestort zijn, dit niet voldoende zou zijn om in haar levensonderhoud te voorzien daar waar het minimumloon van Chili – zijnde 400 euro – minder is dan de sommen die door haar moeder werden overgemaakt om in haar onderhoud te voorzien.

3.8. De Raad merkt vooreerst op dat er geenszins uit de stukken die bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. werden gevoegd en die zich tevens in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de referentiepersoon op regelmatige basis *“talrijke stortingen”* aan de verzoekende partij heeft gedaan tijdens het verblijf van die laatste in België. Het betoog van de verzoekende partij is in die zin dan ook niet dienstig.

3.9. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist, zelfs erkent dat er in 2019 op regelmatige basis stortingen (*“Overmakingen van geld: Western Union: van referentiepersoon aan betrokkene: 30.01.2019 van 504,90 euro, 27.02.2019 van 504,90 euro, 29.03.2019 van 361,018 euro, 27.04.2019 van 604,90 euro, 28.05.2019 van 368,90 euro, 29.06.2019 van 504,90 euro, 31.07.2019 van 504,90 euro, 31.08.2019 van 504,90 euro, 28.09.2019 van 504,90 euro, 29.11.2021 van 504,90 euro, 27.12.2019 van 504,90 euro”*) door de referentiepersoon plaatsvonden ten gunste van de verzoekende partij in het land van herkomst. De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat voor het jaar 2019 maandelijks aanzienlijke sommen door de referentiepersoon aan de verzoekende partij werden gestort (maandelijks ongeveer 500 euro) maar dat indien de verzoekende partij werkelijk onvermogen was in haar thuisland alvast een aanzienlijk gedeelte van de totale gestorte som nodig was voor het bekostigen van de reis naar Europa, een vrij kostelijke aangelegenheid, dat het weinig aannemelijk is dat de verzoekende partij van de gestorte bedragen haar reis naar Europa moest bekostigen én met het resterende bedrag in haar levensonderhoud in Chili moest voorzien en dus dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt *“dat [zij] (...) reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat de geldstortingen op zich worden betwist, noch het feit dat ze talrijk en regelmatig zijn, doch wel dat wordt geoordeeld dat indien de verzoekende partij werkelijk onvermogen was in haar thuisland alvast een aanzienlijk gedeelte van de totale gestorte som nodig was voor het bekostigen van de reis naar Europa, dat het weinig aannemelijk is dat de verzoekende partij van de gestorte bedragen haar reis naar Europa moest bekostigen én met het resterende bedrag in haar levensonderhoud in Chili moest voorzien.

Door louter te wijzen op de stortingen en te stellen dat zij al geruime tijd onderhouden werd door haar moeder toen zij in Chili verbleef, blijkt dat de verzoekende het oneens is met voornoemde motieven maar slaagt ze er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat de gestorte bedragen niet voldoende zouden zijn om in haar levensonderhoud te voorzien daar waar het minimumloon van Chili – zijnde 400 euro – minder is dan de sommen die door haar moeder werden overgemaakt om in haar onderhoud te voorzien, gaat zij voorbij aan het motief dat een aanzienlijk gedeelte van de totale gestorte som nodig was voor het bekostigen van de reis naar Europa, wat zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet betwist. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden valt in de bestreden beslissing aldus niet te lezen dat het totaal van de gestorte bedragen niet voldoende zou zijn om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij beargumenteert evenmin waarom het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om vervolgens te stellen dat het weinig aannemelijk is dat de verzoekende partij van de gestorte bedragen haar reis naar Europa moest bekostigen én met het resterende bedrag in haar levensonderhoud in Chili moest voorzien. Door te stellen dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat de gestorte bedragen niet voldoende zouden zijn om in haar levensonderhoud te voorzien en zich in dit verband verder te beperken tot een loutere bewering over de hoogte van het minimumloon in Chili, maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Met het voorleggen van bewijzen van geldstortingen in het verleden wordt geen financiële afhankelijkheid of een financieel ten laste zijn in het verleden aangetoond doch enkel een financiële steun door haar moeder. Het is in die zin niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, mede gelet op het voorgaande, te concluderen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

3.10. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

3.11. De verzoekende partij stelt dat zij met het oog op het aantonen van haar onvermogen de volgende attesten heeft voorgelegd: een verklaring onder ede door derden die bevestigen dat zij gedurende minstens drie jaar geen economische activiteit heeft uitgeoefend, een bewijs van kadaster waaruit blijkt dat zij over geen onroerende goederen beschikt en een verklaring van de belastingen waarop uitdrukkelijk vermeld staat dat er geen economische activiteiten waren gedurende de laatste drie jaren en geen belastingaangiften werden ingediend, wat ook niet kon, volgens de verzoekende partij, daar zij niet werkzaam was. In de bestreden beslissing worden ze opgesomd als *“Attest van de Interne Belastingdienst dd 2/09/2021: betrokkene heeft geen eigendommen die zijn ingeschreven in het kadaster van onroerende goederen; Verklaring opgemaakt door een notaris onder ede dd 18.12.2021: betrokkene heeft de laatste 3 jaar niet gewerkt (in Chili); Attest "elektronische belastingmap" dd 18/12/2021: geen economische activiteiten, geen belastingaangiften op naam van betrokkene;”* en beoordeeld als volgt:

“De voorgelegde stukken, die werden overlegd om het onvermogen van betrokkene aan te tonen, kunnen niet worden weerhouden. De stukken van december 2021 werden afgegeven op het moment dat periode al enige tijd niet meer in zijn thuisland verbleef; uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 7.10.2021 in een Belgische gemeente werd ingeschreven, maar wellicht verblijft hij al langer in België, alleszins in de Schengenzone: uit zijn paspoort blijkt dat hij op 30.01.2020 Spanje binnenreisde. Ofwel reisde betrokkene meteen door naar België en verblijft hij dus daadwerkelijk al langer dan sinds 07.10.2021 in België, ofwel verbleef hij ruim anderhalf jaar in Spanje (of een ander EU-land). In de laatste hypothese moest hij ook voor/in dit land van verblijf zijn onvermogen en afhankelijkheid van de referentiepersoon aantonen, quod non in casu. Alleszins is het niet onlogisch dat betrokkene geen onroerende goederen meer bezat in Chili in december 2021; het is niet onredelijk aan te nemen dat betrokkene, voor zover hij onroerend goed bezat in Chili, hij dit van de hand deed voor zijn komst naar Europa, meer specifiek België. Voorts wordt aan de hand van een paar documenten voorgehouden dat betrokkene de laatste 3 jaar niet gewerkt heeft in Chili. Een verklaring op eer heeft geen bewijswaarde, zeker wanneer ze niet gestaafd wordt door officiële stukken, die zijn afgegeven in een periode waarin betrokkene (nog) in zijn thuisland gevestigd was. Trouwens, het document dd. 18/12/2021 (de elektronische belastingmap ivm het bestaan van inkomsten) stelt trouwens expliciet dat de gegevens in het document enkel van toepassing zijn op de datum van de afgifte van het document, dus op het moment dat betrokkene in België verbleef. Er kan dus niet uitgesloten worden dat betrokkene voordien dus wél eigen inkomsten genereerde. Het onvermogen van betrokkene is dus niet afdoende aangetoond.”

Door louter voor te houden dat Chili geen klassiek attest van onvermogen kent, toont de verzoekende partij niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te oordelen dat de voorgelegde stukken niet kunnen worden weerhouden en het onvermogen van de verzoekende partij dus niet afdoende is aangetoond.

3.12. De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift vervolgens een betoog uiteen over de beoordeling van het attest *“elektronische belastingmap om het bestaan van inkomsten te bewijzen”* van 18 december 2021, dat door de verzoekende partij bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1. werd voorgelegd en zich tevens in het administratief dossier bevindt.

Het weze herhaald dat de verwerende partij hierover in de bestreden beslissing oordeelde als volgt: *“Voorts wordt aan de hand van een paar documenten voorgehouden dat betrokkene de laatste 3 jaar niet gewerkt heeft in Chili. (...) Trouwens, het document dd. 18/12/2021 (de elektronische belastingmap ivm het bestaan van inkomsten) stelt trouwens expliciet dat de gegevens in het document enkel van toepassing zijn op de datum van de afgifte van het document, dus op het moment dat betrokkene in België*

verbleef. Er kan dus niet uitgesloten worden dat betrokkene voordien dus wél eigen inkomsten genereerde."

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat het afgeleverde attest enkel betrekking zou hebben op de datum waarop het afgeleverd is terwijl uit het attest uitdrukkelijk blijkt dat minstens drie jaren geen belastingaangiften werden ingediend. Bovenaan voormeld stuk wordt immers gesteld dat *"deze informatie geldt voor de datum en tijd van opstelling van de map"* zodat het motief in de bestreden beslissing dat het document dd. 18 december 2021 expliciet stelt dat de gegevens in het document enkel van toepassing zijn op de datum van de afgifte van het document correct is. Uit het document blijkt onder *"gegevens van de belastingplichtige"* *"registreert GEEN economisch activiteiten"*. In fine van het document wordt nog vermeld *"Belastingaangiften (F22). Geen belastingaangiften werden de 3 laatste jaren ingediend"*. Aldus blijkt geenszins dat het gaat om een *"verkeerde interpretatie en verkeerde lezing van de vermeldingen op dit stuk"* waar het *"beschouwd wordt als een weergave van de toestand op 28.12.2021, terwijl betrokken stuk refereert naar minstens de periode 2018, 2019 en 2020 en aantoon dat er wel degelijk sprake is van een onvermogenheid in hoofde van verzoeker."*, minstens maakt de verzoekende partij, zoals uit het voorgaande en hetgeen wat volgt blijkt, het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij betoogt dat uit het voorgelegde attest blijkt dat er geen belastingaangiften ingediend werden de drie laatste jaren, dat het desbetreffende document uitdrukkelijk melding maakt van belastingaangiften drie jaren voorafgaand de datum vermeld op betrokken attest wat noodzakelijkerwijze dient te verwijzen naar de inkomensjaren 2018, 2019 en 2020. De Raad stelt vast dat voornoemd stuk dateert van 18 december 2021 en dat onder de subtitel *"Belastingaangiften (F22)"* gesteld wordt dat de laatste drie jaren geen belastingaangiften werden ingediend. De Raad volgt de verzoekende partij echter niet waar zij stelt dat het voorgaande bevestigt dat zij geen economische activiteit of geen eigen inkomen heeft verworven gedurende drie jaren voorafgaand aan het afgeleverde attest en er dus geen inkomsten waren in de periode van 2018 tot en met 2020, gezien voor het aanslagjaar 2021 evident nog geen aangifte kon gebeuren. De verzoekende partij licht in dit verband immers niet toe wat *"Belastingaangiften (F22)"*, zoals vermeld in voornoemd attest, zijn en welke inkomsten hierin dienen aangegeven te worden. Het is aldus niet duidelijk hoe hieruit zou kunnen blijken dat er geen inkomsten waren de drie jaren voorafgaand het attest, nu onduidelijk is of elke vorm van inkomsten en/of economische activiteit in een belastingaangifte [F22] dienen aangegeven te worden. Waar zij lijkt voor te houden dat uit het attest *"elektronische belastingmap"* van 18 december 2021 zou blijken dat hierin gesteld werd *"Er werden geen belastingaangiften ingediend de laatste drie jaren aangezien er geen economische activiteiten waren"*, kan de Raad enkel vaststellen dat dit geenszins blijkt uit de vertaling van het genoemde stuk. In de vertaling kan enkel gelezen worden *"Belastingaangiften (F22). Geen belastingaangiften werden de 3 laatste jaren ingediend"*. Aldus blijkt geenszins dat het gaat om een *"verkeerde interpretatie en verkeerde lezing van de vermeldingen op dit stuk"* enkel en alleen omwille van het feit dat het stuk refereert naar minstens de periode 2018, 2019 en 2020 nu dit geenszins geldt voor alle gegevens van het document doch enkel voor wat betreft de belastingaangiften (F22). Bovendien is ook dit gegeven – geen ingediende belastingaangiften (F22) de laatste drie jaren – van toepassing *"op de datum van de afgifte van het document"*. Daarnaast gaat de verzoekende partij er met haar betoog eveneens aan voorbij dat op het betrokken attest vermeld staat *"Alle aangiften en betalingen die op papier worden ingediend, zullen de bijwerking van de SII-databanken vertragen, zodat zij mogelijk niet in deze map voorkomen"*. Aldus sluit de enkele vermelding in het attest *"elektronische belastingmap"* van 18 december 2021 dat er de laatste drie jaren geen belastingaangiften werden ingediend, niet uit dat er wel degelijk belastingaangiften zijn geschied de laatste jaren, doch op papier. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan met welke relevante elementen bij de beoordeling van haar aanvraag geen rekening werd gehouden. Het motief dat er dus niet kan uitgesloten worden dat de verzoekende partij voordien (lees: voor haar komst naar België) dus wel eigen inkomsten genereerde, dat het onvermogen dus niet afdoende is aangetoond is aldus correct, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. De stelling dat het voorgelegde attest een officieel stuk is van de Chileense belastingdiensten, doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen. Evenmin slaagt de verzoekende partij er met het betoog dat voor het aanslagjaar 2021 evident nog geen aangifte kon gebeuren, dat die trouwens ook niet zal plaatsvinden aangezien zij in België verblijft en daar onderhouden wordt door haar moeder, in om voornoemd motief te weerleggen of te ontcrachten of om aan te tonen dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing ten onrechte de bewijswaarde van het voorgelegde attest miskent, dat het betrokken stuk aantoon dat er wel degelijk sprake is van een onvermogenheid in haar hoofde.

3.13. Waar de verzoekende partij stelt dat het duidelijk voorgelegde stuk waaruit blijkt dat er geen economische activiteit was waarbij het stuk refereert naar minstens de periode 2018, 2019 en 2020, bevestigd wordt door een verklaring op eer, slaagt ze er niet in om het motief dat een verklaring op eer geen bewijswaarde heeft, zeker wanneer dit niet gestaafd wordt door officiële stukken, te weerleggen of te ontkrachten noch maakt zij aannemelijk dat dit motief foutief, onzorgvuldig dan wel onredelijk is.

3.14. De verzoekende partij kan tot slot worden gevolgd waar zij stelt dat het attest van de interne belastingdienst van 2 september 2021 bevestigt dat zij op datum van de aanvraag - minstens op datum van het attest - geen onroerende goederen bezat. Voornoemd attest, dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt immers dat de verzoekende partij *“geen eigendommen [heeft] die zijn ingeschreven in het kadaster van onroerende goederen”*. De stelling van de verzoekende partij dat zij nooit enig onroerend goed in Chili heeft gehad, wordt niet ontkend noch bevestigd door voornoemd attest, daar het geen historiek bevat. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat het niet onlogisch is dat zij geen onroerende goederen meer bezat in Chili in december 2021, dat het niet onredelijk is aan te nemen dat de verzoekende partij, voor zover zij onroerend goed bezat in Chili, dit van de hand deed voor haar komst naar Europa, meer specifiek België.

3.15. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat niet aangetoond wordt dat zij onvermogen is.

De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij daadwerkelijk onvermogen was in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan haar komst naar België, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de voorgelegde stukken niet op zorgvuldige wijze werden nagekeken en in acht genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.16. Daar waar de verzoekende partij betoogt dat zij op het grondgebied van de stad A. woont, dat zij bewijs van bloedverwantschap en een paspoort voorlegde, dat een positieve woonstcontrole plaatsvond, dat zij een bewijs van afdoende huisvesting voorlegde, dat zij tevens bewijs van ziekteverzekering en bewijs geen steunverlening OCMW voorlegde, dat er tevens een overzicht werd gegeven van de inkomsten van haar moeder, zowel voor het verleden als voor het heden, kan de Raad slechts opmerken dat dit in de bestreden beslissing wordt erkend. Immers motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij verblijft te A., dat zij gezinshereniging aanvraagt met haar Belgische moeder, dat naast haar paspoort en *“verwantschapsdocumenten”* onder meer bewijs werd voorgelegd dat de verzoekende partij en de referentiepersoon tot op heden geen steun ontvingen van het OCMW te A. evenals *“bestaansmiddelen op naam van de referentiepersoon”* en *“loonfiches, arbeidscontracten van de referentiepersoon, het bewijs van woonst, ziekteverzekering”*. Voornoemde stellingen van de verzoekende partij vinden eveneens steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont met haar betoog aldus niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn noch dat ze de artikelen 40bis en 40ter schenden.

3.17. De verzoekende partij stelt tot slot dat zij bij haar moeder inwoont die haar tot op de dag van vandaag onderhoudt, dat zij gratis in de woning van haar moeder verblijft en door deze laatste onderhouden wordt zowel inzake woonst, nutsvoorzieningen als voeding en dagdagelijkse kosten en levert daarmee kritiek op de motieven in de bestreden beslissing dat het gegeven dat zij sedert 7 oktober 2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen, dat immers louter het gegeven dat zij op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont en dat deze situatie bovendien enkel betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Voormelde motieven betreffen overtollige motieven. De motieven dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk onvermogen was in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan haar komst naar België en dat er evenmin uit blijkt dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, zijn voldoende om het besluit in de bestreden beslissing te schragen. Kritiek op overtollige motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.18. Een schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER